

ΣΤΗΝ «ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ» (ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΘΗ)...

Η Χαμένη Τιμή της Δημοκρατίας

Είναι αρκετά χρόνια τώρα που συζητάμε για κατ' αναλογία ομοιότητες του Μεσοπολέμου με τις ευρωπαϊκές κοινωνίες σήμερα, και ειδικότερα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης με τις σημερινές αστικές δημοκρατίες στην Ευρώπη.

Στα μάτια της πλειονότητας των Ευρωπαίων (και των Ελλήνων) η Δημοκρατία έχει χάσει την υπόληψή της.

Στο πρόσωπο της Δημοκρατίας, πλειονότητες της τάξης του 60%-70% και 80%, βλέπουν ένα εξαχρειωμένο, ανήθικο, διεφθαρμένο και ανίκανο σύστημα που εξυπηρετεί με κυνισμό και αυταρχισμό τις ληστικές προτεραιότητες του καπιταλισμού στην πιο χυδαία του εκδοχή, τη νεοφιλελεύθερη.

Ταυτοχρόνως οι πολίτες σε αυτό το απεχθές πρόσωπο της Δημοκρατίας διακρίνουν το μακιγιάζ που της προσφέρει ο «αριστερός» ελπιόσμος, η αλαζονεία και η υποτελής ιδιοτέλεια δυνάμεων που ξέκοψαν από τους δεσμούς τους με τον λαό, τα συμφέροντά του, τον πολιτισμό και τις παραδόσεις του. Μάλιστα δυνάμεις που, μέσω της πολιτικής ορθότητας, της εθνικής

αποδόμησης και της woke παράνοιας, δίνουν τυραννικά χαρακτηριστικά στα απομεινάρια της Δημοκρατίας.

Έτσι, μια μειοψηφία στην κορυφή και μια μειοψηφία υπηρετικού προσωπικού στη βάση επιβάλλουν στις πλειονότητες τη δικτατορία των πάσης φύσεως μειονοτήτων.

Προκαλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο στους περισσότερους πολίτες απελπισία, ακόμα και απέχθεια για μια Δημοκρατία που προκαλεί φτώχεια, βασίζεται στην απαίδευση, κουρελιάζει το Σύνταγμά της, χειραγωγεί τη Δικαιοσύνη, νομοθετεί μονίμως υπέρ των Δυνατών (και Δυναστών) μέσα σε μια όλο και πιο διευρυνόμενη πολεμική και πολεμοκάπηλη ατμόσφαιρα.

Στην εποχή της εκφυλισμένης Δημοκρατίας οι αγώνες που έγιναν για την καθιέρωσή της δεν μπορούν να εμπνεύσουν αγώνες για την προάσπιση της. Σε αυτήν ακριβώς τη ρωγμή φύεται η Άκρα Δεξιά και αναπτύσσεται, όπως έγινε και στον Μεσοπόλεμο. Μια Δημοκρατία-Κίρκη που μεταμορφώνει τους πολίτες σε υπηκόους των Εταιρειών, και τους εργαζόμενους σε σκλάβους, είναι μια

διληπτική Δημοκρατία που τροφοδοτεί την Άκρα Δεξιά, καταρχήν στους δρόμους και στη συνέχεια στο Καπιτώλιο.

***

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας Δημοκρατίας και στην Ελλάδα, μάλιστα στην πιο ειδική μορφή της από πλευράς υποτέλειας, βιώνουμε αλλεπάλληλες τραγωδίες όπως αυτή του Εγκλήματος των Τεμπών. Και κατά τη διάπραξή του και κατά την προσπάθεια συγκάλυψής του.

Και εδώ κάνουν αισθητή την απουσία τους δύο ελλείποντα παιγνιοχάρτα. Το πρώτον: η άμεση και διαρκής σύνδεση της Τραγωδίας με τη γενική παθολογία της χώρας. Από την κατάσταση στα νοσοκομεία έως τους πλειστηριασμούς α' κατοικίας. Με δεύτερον ελλείπον παιγνιοχάρτη τη δυνατότητα και την ικανότητα του «κινήματος των Τεμπών» να γεννήσει πολιτικές μορφές οργάνωσης τέτοιες που να μπορούν να προωθήσουν τα ευρύτερα αιτήματα και διεκδικήσεις του λαού.

Δεδομένου ότι τα κυρίαρχα κόμματα Ν.Δ.,

***

ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και οι παραφυάδες τους έχουν βαριές ευθύνες τόσο για τη γενική κατάσταση της χώρας, όσο και για το Έγκλημα στα Τέμπη, θα ήταν παράλογο να περιμένει κανείς μια συμπεριφορά (από πλευράς τους) θεραπευτική της παθολογίας που έχουν δημιουργήσει.

Είναι σαν να μας μιλούν οι δήμιοι για τα σκοινιά που μας κρεμάνε.

Συνεπώς το «σήμερα» του «κινήματος των Τεμπών» έχει νόημα στον βαθμό που θα δημιουργήσει ένα «αύριο». Ένα «αύριο»-μέτωπο ενάντια στον γενικότερο εκφυλισμό της Δημοκρατίας. Αυτό το πρόταγμα είναι ταυτοχρόνως ένα βαρύ καθήκον για τις δυνάμεις της Αριστεράς (έστω μερικές στην παρούσα φάση) που θα μπορούσαν να είναι ο καταλύτης της λαϊκής οργάνωσης και αυτοοργάνωσης όχι μόνον για τα Τέμπη αλλά για όλες τις καταστάσεις που ταλανίζουν τις τάξεις, τις οικογένειες, την πατρίδα.

Η συμπεριφορά της κυβέρνησης Μητσοτάκη εν όψει του Συλλαλητηρίου της 28ης Φεβρουαρίου είναι πρωτοφανής στον πανικό της. Επιστρατεύει τη συνωμοσιολογία, το «Καραμανλής ή τανκς», την απειλή του χάους, διότι αυτή η κυβέρνηση έχει γυμνωθεί στα μάτια του λαού μετά από πολλές αμαρτίες και ανομήματα. Στον ίδιο καμβά και η πολιτική της (σφόδρα συνένοχη) αντιπολίτευσης. Η υπέρβαση από τον λαό αυτού του δόκανου κυβέρνησης και ομοούσιας αντιπολίτευσης, είναι εκ των ων ουκ άνευ προκειμένου να αποκατασταθεί η χαμένη τιμή της Δημοκρατίας, προκειμένου η Δημοκρατία να μην είναι μια τυραννίδα στα χέρια μιας όλο και πιο διεφθαρμένης άρχουσας τάξης, αλλά ούτε και ένα τρόπαιο στα χέρια της Άκρας Δεξιάς...

ΣΤΑΘΗΣ Σ.
25-ΙΙ-2025

